

Františkovo slovo

č.18

Genderová ideologie naráží na odpor zdola

Papež kázal o charakteristikách lásky křesťanských manželů

Papež ke členům charismatické obnovy na Olympijském stadionu v Římě

Papež: Ježíš se přimlouvá za nás svými ranami

Papež František poděkoval učitelům

Meriam poděkovala za mezinárodní podporu: Neztrácím naději

Papež: Dar zbožnosti v nás vzbuzuje především vděčnost a chválu

Papež vysvětloval pokušení křesťanů vztahovat se k církvi jako nájemníci

Papež František: Nezapomínejme na první lásku

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Genderová ideologie naráží na odpor zdola

Boj proti ideologii gender na školách má smysl. Protesty rodičů ve Francii přiměly tamní ministerstvo k rezignaci na její prosazování – uvádí na základě dosud neoficiálních zpráv deník *Le Figaro*.

Program nazvaný „ABC rovnosti“ je ve francouzských školách ve zkušební fázi. Byl zaveden zatím v 600 třídách. V příštím školním roce však měl být rozšířen na všechny školy. Mezitím ovšem nastoupil nový ministr školství, socialisté utrpěli dvě volební porážky a na ministerstvo došel posudek na to, jak se „ABC rovnosti“ osvědčuje v praxi.

Ukázalo se totiž, že **názory expertů nejsou ani v nejmenším pozitivní**. Poukazují mimo jiné na obtížnou situaci učitelů, kteří se proti své vůli ocitli uprostřed konfliktu mezi školou a rodinou. Jak informuje *Le Figaro*, osudy genderovské indoktrinace nejsou ještě rozhodnuty. Prozatím se ví pouze tolik, že v příštím školním roce nebude tento program paušálně zaveden.

2.6.2014

Papež kázal o charakteristikách lásky křesťanských manželů

Vatikán. Věrnost, stálost a plodnost – to jsou charakteristické rysy lásky, kterou Ježíš chová ke Svojí Nevěště církvi. A jsou to také charakteristiky autenticky křesťanského manželství – zdůraznil papež František v homilii během ranní eucharistie v kapli Domu sv. Marty.

Patnáct manželských párů, patnáct rodinných osudů, které se začaly u oltáře před 25, 50 a 60 lety a dnes u oltáře společně s papežem Františkem děkovaly Bohu za dosažené cíle. Neobvyklá scéna v kapli Domu sv. Marty dala papeži Františkovi příležitost k **zamyšlení nad třemi pilíři, na nichž stojí snubní láska** z hlediska křesťanské víry: **věrnost, stálost a plodnost**. To jsou vztažné body „třech lásek Ježíše – vysvětloval papež: k Otci, Matce a církvi. Ježíšova láska k církvi je velká. Zasnoubil se s ní z lásky. Jeho nevěsta je krásná, svatá. I hříšnice, ale miluje ji přesto. Způsob, jakým ji miluje, vykazuje tři charakteristiky této lásky:

„Je to láska věrná. Je stálá, protože láska k Jeho církvi nikdy nepolevuje, a je to láska plodná. Láska je věrná. Ježíš je věrný! Sv. Pavel v jednom ze svých listů říká: »Vyznáš-li Krista, On Tě vyzná před svým Otcem. Pokud Krista zapřeš, On tě zapře. Nejsi-li věrný, On zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe!« (srov. 2 Tim 2, 13). Věrnost je vlastním bytím Ježíšovy lásky. A láska Ježíše v církvi je věrná. Tato věrnost je jakoby světlem manželství. Věrnost lásky. Vždycky.»

Láska je vždy věrná, ale také vždy **neúnavná ve svojí stálosti**. Stejně jako Ježíšova láska k Jeho Nevěště:

„Manželský život musí být stálý, vytrvalý. Jinak totiž láska nemůže pokračovat. Stálost v lásce ve chvílích krásných i obtížných, když jsou problémy s dětmi, ekonomické těžkosti, problémy tady či tam. Láska je však stálá, pokračuje a vždycky se snaží věci řešit, aby byla uchována rodina. Muž a žena jsou stálí. Každé ráno vstávají a nesou rodinu vpřed.»

Třetím rysem je plodnost. Ježíšova láska, podotkl papež, činí církev plodnou novými dětmi, křty. A touto snubní láskou církev roste. V manželství může být někdy tato plodnost vystavena zkoušce, když nepřicházejí děti nebo jsou nemocné. V těchto zkouškách, zdůraznil papež, existují manželé, kteří hledí k Ježíši, a dostává se jim sil plodnosti, kterou má Ježíš ve vztahu ke Své církvi. Na druhé straně, dodal, „existují věci, které se Ježíši nelíbí,“ totiž manželství neplodná z rozhodnutí:

„Jsou to manželství, která nechtějí děti a chtějí být bez plodnosti. Kultura blahobytu nás před deseti lety přesvědčila: »Je lépe nemít děti. Můžeš tak poznat svět, jet na dovolenou, mít dům na venkově. Máš klid.« Možné je lepší – či pohodlnější – mít pejska, dvě kočky a láska směřuje k těmto kočkám a pejskovi. Je to pravda či ne? Viděli jste to? Takové manželství nakonec zestárne v samotě, s hořkostí zlé samoty. Není plodné, nekoná to, co Ježíš se Svojí Nevěstou, když ji činí plodnou.»

2.6.2014

Papež ke členům charismatické obnovy na Olympijském stadionu v Římě

Vatikán. 52 tisíc charismatiků z 55 zemí světa se v neděli odpoledne shromáždilo na římském Olympijském stadionu, aby se setkali s papežem Františkem. Před hlavní promluvou vedl papež rozhovor s představiteli kněží,

mladých, rodin a nemocných. Zeptal se jich, **proč mezi nimi chybí skupina dědečků a babiček. Jak zopakoval, právě oni nesou moudrost církve.**

V rozhovoru s matkou rodiny zdůraznil, že „rodiny jsou domácí církví, kde roste Ježíš. Roste v manželské lásce, v životě dětí“:

*„A proto nepřítel tolik **útočí na rodinu**: démon ji nechce! A snaží se ji zničit, snaží se, aby tam neexistovala láska. – Rodiny jsou domácí církev. Manželé jsou hříšníci jako všichni, ale chtějí pokračovat dál ve víře, ve své plodnosti, v dětech a ve víře svých dětí. Pán ať žehná rodině, učiní ji silnou v této krizi, v níž ji chce ďábel zničit!“*

Kněze papež povzbudil k „dvojí blízkosti“, žádal po nich, aby byli blízko Ježíši a zároveň blízko lidem. S mladíkem pak mluvil o odvaze „**vsadit na velké věci**“:

„Mládí je tu od toho, aby riskovalo, riskovalo dobře, riskovalo v naději. Je tu od toho, aby sázelo na velké věci. Mládí je k tomu, aby bylo darováno, nasadilo se proto, aby druzí mohli poznat Pána.“

A konečně v reakci na slova nevidomé ženy, promluvil František o svědectví těch, kdo trpí:

*„Bratři a sestry, kteří trpí, kteří jsou nemocní, postižení, jsou **bratřími a sestrami posvěcenými utrpením Ježíše Krista**, následují Ježíše v těžké chvíli jeho kříže, jeho života. **Toto pomazání utrpením nesou pro celou Církev**. Děkuji vám, bratři a sestry, za to, že jste přijali toto pomazání utrpením. Děkuji za naději, kterou dosvědčujete a která nás táhne vpřed hledáním Ježíšovy něhy.“*

Papež ve své poměrně obsáhlé promluvě nazval hnutí katolické charismatické obnovy „proudem milosti v církvi a pro církev“. Mluvil také o nebezpečích číhajících uvnitř hnutí, jako je přílišná organizovanost nebo pokušení být „kontrolory milosti“, a mimo jiné řekl:

„Když uvažuji o vás, charismatických, vyjevuje se mi obraz církve, ale ze zvláštního pohledu. Myslím na velký orchestr, kde se každý nástroj odlišuje od druhého a také jejich zvuk je odlišný. Všichni jsou však nezbytní pro hudební soulad. Svätý Pavel o tom mluví ve 12. kapitole prvního listu Korintánům. Tedy, stejně jako v orchestru, si, prosím, v Obnově nikdo nemůže myslet, že by byl důležitější nebo významnější než druhý. Když se totiž někdo z vás považuje za důležitějšího nebo významnějšího než je ten druhý, začíná morová nákaza! Nikdo nemůže říci: „Já to tu řídím“. Stejně jako celá církev také vy máte jedinou hlavu, jediného Pána: Pána Ježíše. Zopakujte si se mnou: kdo vede Obnovu: Pán Ježíš! Kdo vede Obnovu? (zástup odpovídá) Pán Ježíš! A toto můžeme říci v síle, kterou nám dává Duch svatý. Nikdo totiž bez Ducha svatého nemůže vyslovit „Ježíš je Pán“.

...
Základem Obnovy je klanět se Bohu! Byl jsem požádán, abych Charismatické obnově řekl, co od ní očekává papež.

Za prvé: **obrácení k Ježíšově lásce**, která mění život a z křesťana činí svědka Boží lásky. Církev očekává svědectví křesťanského života a Duch svatý nám pomáhá žít důslednost evangelia pro naši svatost. Očekávám od vás, **že sdílíte se všemi v církvi milost křtu v Duchu svatém** (tento výraz čteme ve Skutcích apoštolů). Očekávám od vás **evangelizaci Slovem Božím**, které zvěstuje, že Ježíš je živý a má rád všechny lidi. Vydávejte **svědectví o duchovním ekumenismu** se všemi bratry a sestrami ostatních církví a křesťanských společenství, které věří v Ježíše jakožto Pána a Spasitele.

Zůstávejte sjednoceni v lásce, kterou od nás vyžaduje Pán Ježíš ke všem lidem, a v modlitbě k Duchu svatému, abychom dosáhli jednoty nezbytné k evangelizaci v Ježíšově jménu. Pamatujte, že „charismatická obnova je svou vlastní povahou ekumenická... Katolická charismatická obnova se těší z toho, co Duch svatý uskutečňuje v ostatních církvích“ (První dokument z Mechelen).

Přiblížte se chudým a potřebným, dotýkejte se v jejich těle raněného Ježíšova těla. Přiblížte se jim, prosím!

Hleďte jednotu v Obnově, protože jednotu přichází od Ducha svatého a rodí se z jednoty Trojice. Rozdělení přichází odkud? Od démona! Rozdělení přichází od démona. Utíkejte před interními roztržkami, prosím! Ať mezi vámi nejsou!

...

A hromový potlesk doprovodil závěrečné pozvání ke společné oslavě v roce 2017:

„A vás všechny, charismaticky světa, očekávám, že budete spolu s papežem slavit své velké jubileum o Letnicích roku 2017 na náměstí sv. Petra.“

Silným momentem bylo rovněž gesto papeže, který požádal přítomné o modlitbu za sebe, načež poklekl a setrval chvíli v hlubokém soustředění.

3.6.2014

Papež: Ježíš se přimlouvá za nás svými ranami

Ježíš prosí za každého z nás tím, že ukazuje Otci svoje rány. To byla klíčová myšlenka homilie papeže Františka při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že Ježíš je náš Přimlůvce, který nás hájí, třebaže jsme hříšní a dopustili jsme se mnoha hříchů.

Zamyšlení nad přimlůvnou modlitbou. Když Pavel opouští Milét (Sk 20,17-27) – podotkl papež - jsou všichni smutní, a tak tomu bylo také mezi učedníky, když k nim Ježíš promlouval na rozloučenou před odchodem do Getseman a začátkem Pašijí (Jan 17,1-11). „Pán je utěšoval - řekl papež - a v jeho řeči je jedna větička, která nutí k zamyšlení. Ježíš mluví s Otcem a říká **»Prosím za ně«**. Ježíš prosí za nás jako prosil za Petra a jako za Lazara před hrobem. Ježíš nám říká, že všichni jsme Otcovi a že za nás prosí před Otcem. Ježíš neprosí za svět, (Jan 17,9) prosí za nás, prosí za Svoji církev“:

*„Apoštol Jan na tyto věci myslí a říká nám, kteří jsme velkými hříšníky: »Nehřešte, ale zhřeší-li někdo, vězte, že máme přimlůvce u Otce, jednoho, kdo se za nás přimlouvá, hájí nás u Otce a ospravedlňuje« (srov. 1 Jan 2,1). Myslím, že bychom měli hodně myslet v této chvíli na tuto pravdu: **Ježíš prosí za mne.** Mohu jít v životě dál, protože mám přimlůvce, který mne hájí a třebaže jsem vinen a mám četné hříchy, On je dobrý přimlůvce, obhájce, a bude o mně mluvit s Otcem.“*

„On je první přimlůvce, který posílá Parakléta, pokračoval František. Když máme ve farnosti, doma v rodině, nějaké potřeby, nějaké problémy, máme se obracet na Ježíše, aby za nás prosil. A jak dnes Ježíš prosí? – tázal se papež a odpověděl: Já si myslím, že s Otcem příliš nemluví.“

*„Nemluví - miluje. Ale je jedna věc, kterou Ježíš, jak jsem si jist, určitě dělá. Ukazuje Otci svoje rány. **Ježíš svými ranami prosí za nás jako by Otci říkal: »Otče, to je cena za ně! Pomoz jim, chraň je. Jsou Tvými dětmi, které jsem takto spasil.«** Jinak je totiž nesrozumitelné, proč má Ježíš po vzkříšení na svém skvoucím oslaveném těle bez šrámů a podlitin po bičování ony rány. Oněch pět ran. Proč je chtěl Ježíš vynést na nebe? Aby za nás prosil. Aby ukazoval Otci cenu: »Taková je cena, nenechávej je nyní samotné. Pomáhej jim.«“*

„Musíme mít tuto víru – pokračoval papež – že se Ježíš v tuto chvíli přimlouvá před Otcem za nás, za každého z nás. A když se modlíme, nesmíme zapomínat prosit Ježíše, aby za nás prosil:

„Ježíši, pros za mne. Ukaž Otci Svoje rány, které jsou také moje. Jsou to rány mého hříchu. Jsou to rány mého problému v této chvíli. Přimlůvce Ježíš jenom ukazuje Otci Svoje rány. A děje se tak dnes, v tuto chvíli. Vezměme si slova, která Ježíš řekl Petrovi: »Petře, já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla«(Lk 22,32).“

Budme si jisti – končil František – že On to činí pro každého z nás. Musíme mít důvěru, že Ježíš Svými ranami prosí před Otcem.

3.6.2014

Papež František poděkoval učitelům

Vatikán. Papež František ve svém dnešním tvítoovém poselství, které v osmi jazycích odebírá 13 milionů fanoušků, poděkoval všem učitelům. **„Výchova a vzdělání je důležitý úkol, protože přivádí mnohé mladé lidi k dobru, kráse a pravdě“**, píše papež doslova.

O takovýto způsob výuky se coby mladý jezuita sám snažil na koleji Neposkvrněného Početí v argentinském městě Santa Fe, kde byl profesorem literatury a psychologie.

Vzpomínky jeho bývalých žáků nyní vycházejí knižně v italštině pod titulem „Učitel František. Papežovi žáci vzpomínají na svého profesora“ (Maestro Francesco. Gli allievi del Papa ricordano il loro professore, Mondadori, Milano 2014). Obsáhlé úryvky z knihy otiskuje vatikánský list *L'Osservatore Romano* (2.-3.6.). Autorem svazku je bývalý Bergogliův žák, argentinský publicista Jorge Milia, který pro deník Svatého stolce pravidelně vysvětluje termíny buenosaireského žargonu, které František hojně využívá ve svých promluvách.

Meriam poděkovala za mezinárodní podporu: Neztrácím naději

Súdán. Meriam Ibrahim, súdánská pravoslavná křesťanka, stále čekající na spravedlnost, je podle sdělení svého právníka, „**vděčná za mezinárodní podporu**, které se jí dostalo. »Stále věřím ve svou svobodu, **neztratila jsem naději**«,“ opakovala několikrát advokátovi Mohamedovi Kelnourovi, který o tom referoval italskému katolickému deníku Avvenire. „Ve vězení ji navštívil také její manžel. Meriam se dosud nachází ve vězeňské nemocnici, kde porodila dcerku Mayu,“ informuje dále advokát. „Sňali jí řetězy, ale brzo se v nich může opět ocitnout. Její propuštění bohužel dosud není na obzoru.“

Kelnour dále řekl, že „v Súdánu neexistuje žádná politická moc, která by mohla ovlivnit rozsudek smrti, který nad ní byl vynesen. Rozhodnout o tom může jenom Nejvyšší soud, ke kterému jsme podali odvolání.“ Súdánské ministerstvo zahraničí v neděli informovalo, že nebude do věci zasahovat.

Naděje, které vzbudilo sobotní vyjádření Abdallaha Alazragy z téhož ministerstva pro BBC, podle něhož „Meriam bude propuštěna do několika dní“ se bohužel ukázaly jako falešné. Meriam tedy stále zůstává ve vězení spolu s prvorozeným Martinem a dcerkou Mayou, kterou porodila s řetězy na nohou. Advokát Kelnour také sdělil, že „Al Saman Al-Hady, který se prezentoval u soudu jako bratr odsouzené, prohlásil, že „Meriam se buď stane muslimkou anebo bude popravena spolu se všemi, kdo opustili víru. Meriam však tohoto pána, který tvrdí, že je její bratr, v životě nikdy neviděla.“ Odvolací proces u Nejvyššího soudu může trvat několik měsíců.

Papež: Dar zbožnosti v nás vzbuzuje především vděčnost a chválu

Vatikán. Středeční generální audience se účastnilo přibližně 50 tisíc lidí. Papež František pokračoval v cyklu katechezí věnovaných sedmi darům Ducha svatého a mimo jiné řekl:

*„Je třeba hned objasnit, že tento dar neznamena soucítit s někým, mít slitování s bližním, nýbrž **označuje naši příslušnost k Bohu a naše hluboké spojení s Ním**, spojení, které dává smysl celému našemu životu a dodává nám stálost ve společenství s Ním i v těch nejobtížnějších a pohnutých chvílích. Toto spojení s Pánem se nemá chápat jako povinnost nebo zadání. Je to spojení, které vychází z nitra. Jde o vztah žitý srdcem. Je to naše přátelství s Bohem, které nám daroval Ježíš. Přátelství, které mění náš život, naplňuje nás nadšením a radostí. Proto v nás dar zbožnosti vzbuzuje především vděčnost a chválu. Právě to je totiž motiv a nejautentičtější smysl naší bohohpocoty a adorace. Duch svatý nám dává vnímat Pánovu přítomnost a veškerou Jeho lásku k nám, zahřívá nám srdce a skoro přirozeně nás přivádí k modlitbě a bohoslužbě. **Zbožnost je tedy synonymum autenticky náboženského ducha, dětské důvěry k Bohu, oné schopnosti prosit Jej s láskou a jednoduhostí, která je vlastní lidem pokorného srdce.**“*

Papež vysvětloval pokušení křesťanů vztahovat se k církvi jako nájemníci

Vatikán. Církev není rigidní, církev je svobodná – zdůraznil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty a vykreslil přitom tři skupiny lidí, kteří se označují za křesťany: **uniformisty, alternativisty a prospěcháři. Pro ně církev není domem, berou ji do nájmu.**

Ježíš se modlí za církve a prosí Otce, aby mezi Jeho učedníky „nebyly rozdělení a sváry“. Papež František si vzal podnět z dnešního evangelia a zamýšlel se nad jednotou v církvi. „Mnozí – poznamenal – říkají, že jsou v církvi, ale jsou tam jen jednou nohou, tou druhou stojí venku. Nechávací si tak obojí možnost: být uvnitř i venku. Pro tyto lidi – upozornil František – církev není jejich domem, nepovažují ji za vlastní. Berou si ji do nájmu. Existují skupiny lidí, kteří si církev najímají. Nepokládají ji za svůj dům. Papež potom vypočítal tři skupiny křesťanů. Tu první tvoří ti, kdo chtějí, aby v církvi byli všichni stejní. Mohli bychom je nazvat **uniformisty**.

*„Uniformita. Rigidita. Jsou rigidní. Nemají svobodu, kterou dává Duch svatý. A směšují učení, které hlásal Ježíš, se svou vlastní doktrínou, svojí doktrínou stejnosti. Ježíš nikdy nechtěl, aby církev byla tak rigidní. Nikdy. A ti dotyční kvůli tomuto postoji nevstupují do církve. Říkají si křesťané, říkají si katolíci, ale **jejich rigidní postoj je od církve vzdaluje.**“*

Další skupinou – pokračoval papež – jsou ti, kteří mají vždycky svoji vlastní ideu a kteří nechtějí, aby byla jako ta církevní; mají alternativu. To jsou **alternativisté**.

„Vstoupím do církve, ale s určitou ideou, s určitou ideologií. Taková příslušnost k církvi je částečná. I oni mají **jednu nohu mimo církev**. Ani pro ně není církev jejich vlastní dům. Takoví si církev v určitém smyslu najímají. Existovali v počátcích hlásání evangelia! Vzpomeňme na gnostiky, které apoštol Jan silně káral... Říkají: »Ano, ano... jsme katolíci, ale s těmito idejemi.« Alternativa. Nesdílejí ono cítění, které je vlastní církvi.“

A třetí skupina lidí, kteří si říkají křesťané, ale srdcem do církve nevstupují, jsou prospěcháři, kteří hledají výhody, jdou do církve kvůli osobním výhodám a **v církvi potom kšeftují**:

„Kšeftaře dobře známe. Existovali však už od počátků. Vzpomeňme na Šimona Mága, Ananiáše a Safiru. Ti chtěli používat církev ke svému vlastnímu prospěchu. A viděli jsme takové ve farních či diecézních komunitách, v řeholních kongregacích. Mnohé takové dobrodince církve! Naparovali se jako by byli dobrodinci a nakonec si v ústraní dělali svoje kšefty. Ti také **nepovažují církev za svoji matku**, za vlastní. A Ježíš říká: nikoli. Církev není rigidní - jedna, jediná. Církev je svobodná.“

V církvi – uvažoval dále papež – je mnoho charismat a velká různost lidí a darů Ducha. Pán nám říká: „Chceš-li vstoupit do církve, čiň tak z lásky, dej celé srdce a nekšeftuj kvůli svému zisku. Církev není dům, který si lze najmout. Církev je dům, kde se žije; je jako vlastní matka.“

Není to snadné – připustil dále papež – protože pokušení jsou mnohá. Avšak jednotu v církvi, jednotu v různosti, ve svobodě, ve velkodušnosti působí Duch svatý. Je to Jeho úkol. Duch svatý vytváří harmonii v církvi. Jednota v církvi je harmonie. Každý jsme jiný - řekl dále - nejsme stejní. Díky Bohu! Jinak by to bylo peklo. A **všichni jsme povoláni k poddajnosti Duchu svatému**. Právě tato poddajnost je ctností, která nás zachrání před upadnutím do rigidity, alternativismu, prospěchářství či kšeftaření **v církvi. Právě tato poddajnost mění církev z najatého domu na vlastní.**

6.6.2014

Papež František: Nezapomínejme na první lásku

Vatikán. Ve své dnešní ranní homilii v kapli Domu sv. Marty papež František načrtl portrét muže, který se Bohu zasvětil v kněžství. Podle papeže to má být **spíše pastýř než vzdělanec**; nesmí nikdy zapomínat na Krista a na svou první lásku, kterou má stále následovat.

„Jak to vypadá s mou první láskou? **Jsem do tebe zamilován jako první den?** Jsem s tebou šťastný nebo si tě nevnímám?“ Je nutné si často klást tyto univerzální otázky, prohlásil papež František. **A nemají se tak tázat pouze manželské páry, nýbrž také kněží a biskupové** mají zkoumat svůj vztah k Ježíši. Právě On se nás totiž ptá, tak jako to jednoho dne učinil s Petrem: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Papežovo dnešní kázání se odvíjelo od tohoto evangelního dialogu (*Jan 21,15-19*), ve kterém se Kristus prvního z apoštolů třikrát dotazuje, zda ho miluje více než druzí. Tímto způsobem jej upomíná na „první lásku“, podotkl Svatý otec.

„Kladu tuto otázku sám sobě, mým bratřím biskupům a kněžím: je má dnešní láska taková jako ta Ježíšova? Je stejná jako byla na počátku? **Jsem zamilovaný tak jako první den?** Nebo se kvůli práci a starostem dívám někam jinam a na lásku trochu zapomínám? Manželé se mezi sebou hádají a hádat se je normální. Avšak když chybí láska, utichnou hádky a nastane zlom.“

„Nesmíme nikdy zapomínat na první lásku. Nikdy!“, zdůraznil papež František a poukázal na trojici hledisek, které by neměly chybět v dialogu každého kněze s Ježíšem. Kněz má být v první řadě pastýřem, nikoliv učencem, intelektuálem v oblasti filosofie, teologie či patrologie. To vše přichází až po výzvě, se kterou se Ježíš obrátil k Petrovi: „Pas mé ovce“.

„Pas mé ovce. S teologií, filosofií, patrologií a vším, co studuješ, ale pas je. **Bud' pastýřem.** Kvůli tomu nás Pán povolal. Biskup vložil ruce na naši hlavu proto, abychom byli pastýři. To je tedy druhá otázka. První zní: **Jak to vypadá s mou první láskou?** A druhá: **Jsem pastýř nebo aktivista neziskové organizace, která se jmenuje církev?** V tom je totiž rozdíl. **Jsem pastýř? Musím si klást tuto otázku stejně jako všichni biskupové a kněží... Pas mé ovce. Jdi dál.**“

Pro pastýře zasvěceného Kristu neexistuje sláva ani vznešenost. „Nikoli, bratře. Skončíš zcela obyčejně a často také v ponížení. Budeš upoután na lůžko, budou tě krmit a oblékat... Budeš zbytečný, nemocný...“ Náš osud, upozornil papež, je skončit tak, jako skončil On. Láska, která umírá jako obilné zrnko, aby vydalo úrodu. Ale tu již neuvidím. A konečně, uzavíral papež, poslední hledisko a to „nejsilnější slovo“. Ježíš jím korunuje svůj rozhovor s Petrem: „Následuj mě!“

"Pokud jsme ztratili orientaci a nevíme, jak odpovědět na otázku o lásce, na otázku o bytí pastýřem. Pokud nedokážeme odpovědět nebo nemáme jistotu, že nás Pán neopustí v nejtěžších životních okamžicích či v nemoci, tehdy nám Pán říká: Následuj mě. A tady je naše jistota, v Ježíšových stopách, po této cestě. Následuj mě."

Kéž nám, všem kněžím a biskupům, Pán dává milost, abychom vždy nalézali první lásku a pamatovali na ni, abychom byli pastýři, abychom se nestyděli za to, že skončíme v ponižujícím upoutání na lůžku nebo pomatenosti. A kéž nám vždy dává milost jít za Ježíšem, po jeho stopách. Milost následovat Jež, zakončil papež František dnešní ranní homilii.